

Sygn. akt: X C 2423/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Beata Kasprzyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna we W.**

przeciwko **J. A.**

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo;

II. Zasądza od powoda (...) Spółka Akcyjna we W. na rzecz pozwanej J. A. kwotę 377 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X C 2423/16

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł 19 kwietnia 2016 r. pozew

w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 537,17 zł wraz z odsetkami

i kosztami procesu przeciwko pozwanej J. A..

W uzasadnieniu pozwu, powód jako nabywca wierzytelności w drodze cesji wskazał, że dochodzona kwota wynika z niezapłacenia przez pozwaną należnej raty składki OC posiadaczy pojazdów mechanicznych na rzecz ubezpieczyciela.

W dniu 22 kwietnia 2016 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, który utracił moc z uwagi na wniesienie przez pozwaną skutecznie sprzeciwu.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa powoda, z uwagi na brak podstawy faktycznej i prawnej roszczenia. Pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia do rąk I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty jako uprawnionemu cesjonariuszowi do dochodzenia spornej należności.

W piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2016 r. stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu. Wskazała, że pozwana rzeczywiście uiściła na rzecz I. D. fund 1 Fundusz

Inwestycyjny Zamknięty kwotę 440 zł, jednakże kwota ta stanowiła 1 ratę składki OC. Natomiast powód dochodzi 2 raty składki w kwocie 439 zł, bowiem ta wierzytelność została scedowana na powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) S.A. V. (...) zawarł z pozwaną J. A. umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr KM- (...) dnia 18 lipca 2013 r. o numerze KM- (...).

Pismem z dnia 15 lipca 2015 r. pozwana została poinformowana przez InterRisk T.U. S.A. (...), że w dniu 22 czerwca 2015 r. dokonała sprzedaży wierzytelności wynikającej z nieuregulowanej składki OC i wierzytelność ta wraz z wszelkimi prawami została przelana na I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Nabywca wierzytelności wezwał pozwaną do zapłaty, a pozwana w dniu 8 września 2015 r. uiszczała dochodzoną kwotę. Pismem z dnia 14 września 2015 r. I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty potwierdzono zakończenie działań windykacyjnych.

W dniu 2 grudnia 2015 r. powód zawarł umowę cesji wierzytelności z ubezpieczycielem. Na podstawie umowy cesji wierzyciel pierwotny zbył na rzecz powoda dochodzoną wierzytelności stanowiącą ratę składki OC.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 r. powód poinformował pozwaną o umowie cesji, która miała miejsce 2 grudnia 2015 r. ,przelewie wierzytelności od ubezpieczyciela (...) S.A. V. (...) i wezwał pozwaną do zapłaty z tytułu nieuiszczonej raty składki OC.

/dowód:

- polisa OC- k. 29 akt
- umowa cesji z dnia 2 grudnia 2015 r.- k. 33-42 akt
- pismo z dnia 15 lipca 2015 r. – k. 9 akt
- wezwanie do zapłaty z dnia 15 lipca 2015 r. – k. 10 akt
- pismo z dnia 14 września 2015 r. – k. 11 akt
- oświadczenie InterRisk V. (...) k. 66 akt /

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy. Dokumenty te zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Bezspornym w sprawie było to, że pozwana zawarła z ubezpieczycielem (...) S.A. V. (...) umowę ubezpieczenia OC dla posiadaczy samochodów osobowych. Bezspornym było również to, że pozwana nie opłaciła na czas wymaganej składki.

Spornym w sprawie było natomiast to, czy powód jest uprawniony do dochodzenia należności wobec podniesienia przez pozwaną, że dochodzona kwota została już uiszczona na rzecz I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, jako cesjonariusza praw do dochodzenia należności po (...) S.A. V. (...).

W ocenie Sądu uznać należy za zasadny podniesiony przez pozwaną zarzut spełnienia świadczenia przed wniesieniem pozwu. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty przedłożyła dowód potwierdzający uiszczenie dochodzonej należności na rzecz I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, cedenta na którego przeszło uprawnienie ubezpieczyciela do dochodzenia wierzytelności wynikającej z niezapłacenia przez pozwaną raty składki OC. Dług pozwana zapłaciła na wezwanie tegoż wierzyciela.

Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Mając to na uwadze, powód zobowiązany był, w związku z wytoczeniem powództwa, do przedłożenia

dowodów na poparcie twierdzeń pozwu, to jest do wykazania, że pozwana rzeczywiście jest zobowiązana do zapłaty dochodzonej kwoty i określenia szczegółowo co składa się na dochodzoną kwotę.

Na mocy art. 233§1 k.p.c. Sąd dokonuje oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Oznacza to, że ocenie tej podlegają także zachowania stron i świadków w trakcie składania zeznań, czy ich reakcję na dowody przeciwne. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał Sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nie istnieniu faktu, którego on dotyczy.

Podkreślenia wymaga fakt, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sąd nie jest obowiązany zastąpić własnym działaniem beczynność strony, a skorzystanie przez sąd ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Należy zatem wyraźnie podkreślić, że to strony procesu, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód nabył od ubezpieczyciela wierzytelność z tytułu umowy ubezpieczenia o numerze KM- (...). Z oświadczenia, które złożył ubezpieczyciel nie wynika jednak, aby z tytułu nieopłaconej umowy ubezpieczenia powstały w rzeczywistości dwie wierzytelności tj. dwie nieopłacone raty, co do których uprawnienie dochodzenia zostało scedowane na dwa inne podmioty (powoda i I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty). Powód również mimo podniesienia przez pozwaną zarzutu spełnienia świadczenia nie przedłożył prócz swojego oświadczenia żadnych dokumentów, z których wynika, że ubezpieczyciel sprzedał dwóm różnym podmiotom oddzielnie wierzytelności wynikające z dwóch rat składki OC i że aktualnie posiada on uprawnienie do dochodzenia drugiej raty składki, podczas gdy pozwana miała uiścić tylko kwotę wynikającą z niezapłaconej pierwszej raty składki na rzecz I. D. fund 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

Zdaniem Sądu niespotykanym również w praktyce byłaby stan faktyczny, w którym ubezpieczyciel z tytułu jednego stosunku prawnego jakim było ubezpieczenie OC samochodu osobowego pozwanej, wyodrębnił dwie wierzytelności dotyczące dwóch rat składki i sprzedał je dwóm innym podmiotom, w szczególności, że termin wymagalności rat składki w bieżącej sprawie upłynął sporo wcześniej niż ewentualna sprzedaż oddzielnie roszczeń z dwóch rat składki. Wydaje się, że ubezpieczyciel winien potraktować zaległości jako całość i dokonać ich przelewu w drodze jednej umowy.

Jak wynika akt sprawy kwota zadłużenia z tytułu umowy ubezpieczenia łączącej pozwaną i ubezpieczyciela została spłacona przelewem we wrześniu 2015 r., a postępowanie windykacyjne zostało wobec niej zakończone. Powód, mimo ciężącego na nim obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), nie wykazał by na pozwanej nadal ciążył obowiązek uiszczenia na jego rzecz ewentualnie pozostałych należności wynikających z polisy OC.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w oparciu o art. 353§1 k.c. a contrario w zw. 509 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §2 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.